

09/06/2026

Μια βραδιά αγάπης, αποδοχής και ελπίδας από την Ιερά Μητρόπολη Τρίκκης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης

Με ιδιαίτερη επιτυχία πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 7 Ιουνίου 2026 το απόγευμα, στην αίθουσα «Δημήτριος Καβράκος» του Πνευματικού Κέντρου του Δήμου Τρικκαίων «Αθανάσιος Τριγώνης», η ξεχωριστή μουσικοχορευτική εκδήλωση της Χορωδίας της Ιεράς Μητροπόλεως Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης με τίτλο «Να με προσέχεις...».

Η εκδήλωση ήταν αφιερωμένη στα άτομα με αναπηρία και ιδιαίτερα στα παιδιά που καθημερινά δίνουν τον δικό τους αγώνα, μετατρέποντας τις δυσκολίες σε δύναμη ζωής και ελπίδας.

Η Χορωδία Ενηλίκων Ανδρών και Γυναικών της Ιεράς Μητροπόλεως, υπό τη διεύθυνση της χοράρχου κ. Δέσποινας Πλαστάρα, συμπράττοντας επί σκηνής με άτομα με αναπηρία, παρουσίασε ένα πρόγραμμα γεμάτο μουσική, χορό, συγκίνηση και αισιοδοξία, αναδεικνύοντας με τον πιο όμορφο τρόπο την αξία της αποδοχής, της συμπερίληψης και της αγάπης προς κάθε άνθρωπο.

Ιδιαίτερη συγκίνηση προκάλεσε η μαρτυρία μητέρας παιδιού που βρίσκεται στο φάσμα του αυτισμού, η οποία με λόγο απλό, αληθινό και βαθιά ανθρώπινο κατέθεσε τις εμπειρίες, τις αγωνίες αλλά και τις ελπίδες μιας οικογένειας που πορεύεται καθημερινά με πίστη, υπομονή και αγάπη.

Την εκδήλωση τίμησε με την παρουσία του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης κ. Χρυσόστομος, ο οποίος στον χαιρετισμό του υπογράμμισε ότι η Εκκλησία αγκαλιάζει κάθε άνθρωπο ως μοναδική εικόνα του Θεού και τόνισε πως η κοινωνία μας γίνεται καλύτερη όταν μαθαίνει να δέχεται, να σέβεται και να αγαπά τη διαφορετικότητα.

Ο Σεβασμιώτατος συνεχάρη θερμά τη χοράρχη κ. Δέσποινα Πλαστάρα, τα μέλη της χορωδίας, τους μουσικούς της ορχήστρας, τους συντελεστές της εκδήλωσης, καθώς και όλους όσους εργάστηκαν για την πραγματοποίησή της.

Στο τέλος της εκδήλωσης ο Σεβασμιώτατος προέβη σε μια σημαντική ανακοίνωση που αφορά το νεανικό έργο της Ιεράς Μητροπόλεως.

Αρχικά ευχαρίστησε δημόσια τον Πρωτ. Αθανάσιο Τύμπα για την πολυετή και πολύτιμη προσφορά του στη θέση του Διευθυντού του Γραφείου Νεότητας της Ιεράς Μητροπόλεως Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης από την οποία οικειοθελώς παραιτήθηκε. Εξήρε την εργατικότητα, το εκκλησιαστικό ήθος, την αγάπη του προς τους νέους και τη σημαντική συμβολή του στην ανάπτυξη των νεανικών δράσεων της τοπικής Εκκλησίας, ευχόμενος ο Θεός να τον ενισχύει και να τον ευλογεί στη συνέχιση της διακονίας του.

Ακολούθως ανακοίνωσε τον διορισμό του Αρχιδιακόνου της Ιεράς Μητροπόλεως, π. Χρυσοστόμου Κοτίδη, ως νέου Διευθυντού του Γραφείου Νεότητας.

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε με θερμά λόγια στο πρόσωπο του νέου Διευθυντού, χαρακτηρίζοντάς τον κληρικό με εκκλησιαστικό φρόνημα, πολλαπλά χαρίσματα,

θεολογική κατάρτιση και ιδιαίτερη αγάπη προς τους νέους. Επισήμανε ότι πρόκειται για άριστο θεολόγο, καθηγητή Βυζαντινής Μουσικής, χαρισματικό ομιλητή και εργατικό συνεργάτη της Ιεράς Μητροπόλεως.

Όπως ανακοινώθηκε, το Γραφείο Νεότητας θα στεγάζεται στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Τρικάλων, όπου ο π. Χρυσόστομος διακονεί ως διάκονος.

Στους άμεσους στόχους του νέου Διευθυντού περιλαμβάνονται η οργάνωση συνάξεων αναγνωστών, η δημιουργία νεανικής συντροφιάς με την ονομασία «Νεανικοί Διάλογοι», η συγκρότηση νεανικής χορωδίας, η ίδρυση θεατρικής ομάδας, καθώς και ο συντονισμός και η προετοιμασία των νεανικών εορτών και εκδηλώσεων της Ιεράς Μητροπόλεως καθ' όλη τη διάρκεια του έτους.

Παράλληλα, ο νέος Διευθυντής του Γραφείου Νεότητας αναλαμβάνει την ευθύνη του συντονισμού και της πνευματικής εποπτείας των Κατηχητικών Ομάδων των ενοριών της Ιεράς Μητροπόλεως Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης. Στο πλαίσιο της διακονίας του θα πραγματοποιεί τακτικές συνάξεις, επιμορφωτικά σεμινάρια και συναντήσεις με τους κατηχητές και τις κατηχήτριες των ενοριών, με σκοπό τη στήριξη, την κατάρτιση και την περαιτέρω ενίσχυση του πολύτιμου έργου που επιτελούν προς όφελος των παιδιών και των νέων της τοπικής μας Εκκλησίας.

Ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε στον νέο Διευθυντή καλή και ευλογημένη διακονία, εκφράζοντας τη βεβαιότητα ότι με τη χάρη του Θεού θα προσφέρει ουσιαστικό έργο προς όφελος των παιδιών και των νέων της τοπικής μας Εκκλησίας.

Η βραδιά ολοκληρώθηκε μέσα σε κλίμα χαράς, συγκίνησης και αισιοδοξίας, αφήνοντας σε όλους το μήνυμα ότι η αγάπη, η αποδοχή και η αλληλεγγύη μπορούν να μεταμορφώσουν τη ζωή και να κάνουν τον κόσμο μας πιο ανθρώπινο.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

ΟΜΙΛΙΑ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΡΙΚΚΗΣ, ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΚΑΙ ΠΥΛΗΣ Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Σεβαστοί Πατέρες,

Αγαπητοί αδελφοί

Με πολλή χαρά και συγκίνηση βρισκόμαστε απόψε όλοι μαζί σε αυτή την ξεχωριστή εκδήλωση της Ιεράς Μητροπόλεώς μας.

Μία εκδήλωση που δεν είναι απλώς μια μουσική παράσταση. Είναι ένα μάθημα ζωής. Ένα μήνυμα αγάπης, αποδοχής, σεβασμού και ελπίδας.

Ο τίτλος της αποψινής εκδήλωσης, «*Να με προσέχεις...*», είναι μια φράση που κρύβει μέσα της ολόκληρο το Ευαγγέλιο. Διότι ο Χριστός μάς καλεί να προσέχουμε ο ένας τον άλλον. Να στεκόμαστε δίπλα στον αδελφό μας. Να μοιραζόμαστε τη χαρά και τον πόνο του. Να γινόμαστε στήριγμα, παρηγοριά και συνοδοιπόροι.

Θα ήθελα από καρδιάς να ευχαριστήσω όλους όσους εργάστηκαν για την προετοιμασία της αποψινής εκδήλωσης.

Πρώτα απ' όλα, τη χοράρχη της Χορωδίας της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, κυρία Δέσποινα Πλαστάρα, η οποία εδώ και πολλά χρόνια με αφοσίωση, υπομονή, αγάπη και καλλιτεχνική ευαισθησία καθοδηγεί τη χορωδία μας και προσφέρει πολύτιμο έργο στον πολιτισμό και στη ζωή της τοπικής μας Εκκλησίας.

Ευχαριστώ θερμά όλα τα μέλη της χορωδίας, άνδρες και γυναίκες, που αφιερώνουν χρόνο από την προσωπική και οικογενειακή τους ζωή για να υπηρετούν την τέχνη της μουσικής και να προσφέρουν όμορφες στιγμές στους συνανθρώπους μας.

Ευχαριστώ επίσης την ορχήστρα και όλους τους μουσικούς που πλαισιώνουν την αποψινή εκδήλωση και συμβάλλουν με το ταλέντο και τον κόπο τους στο εξαιρετικό αυτό αποτέλεσμα.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες απευθύνω στον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Γαβριήλ Χειμώνα και στην κυρία Μαρία Αλεξάνδρου, καθηγήτρια του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, οι οποίοι προλόγισαν την αποψινή εκδήλωση και κατέθεσαν τις πολύτιμες σκέψεις τους.

Θα ήταν όμως παράλειψη αν δεν ευχαριστούσα όλους εσάς, τους πατέρες και τους πιστούς της τοπικής μας Εκκλησίας, που με την παρουσία σας απόψε δίνετε

δύναμη, κουράγιο και αγάπη στα παιδιά μας και στις οικογένειές τους. Η παρουσία σας δεν είναι μια τυπική συμμετοχή σε μια εκδήλωση· είναι μια έμπρακτη μαρτυρία ότι η Εκκλησία είναι οικογένεια και ότι κανείς δεν είναι μόνος.

Και τώρα επιτρέψτε μου να απευθυνθώ ιδιαίτερα στα αγαπημένα μας παιδιά.

Αγαπητά μου παιδιά,

Σας ευχαριστούμε που είστε απόψε εδώ. Σας ευχαριστούμε γιατί μας διδάσκετε πράγματα που πολλές φορές οι μεγάλοι ξεχνάμε. Μας διδάσκετε την υπομονή, την επιμονή, την καθαρότητα της καρδιάς, την αληθινή χαρά.

Η αξία ενός ανθρώπου δεν μετριέται από τις δυνατότητές του, ούτε από τις επιδόσεις του, ούτε από την εξωτερική του εικόνα. Η αξία κάθε ανθρώπου πηγάζει από το γεγονός ότι είναι εικόνα του Θεού.

Γι' αυτό και στην Εκκλησία δεν υπάρχουν άνθρωποι πρώτης και δεύτερης κατηγορίας. Δεν υπάρχουν «διαφορετικοί» άνθρωποι. Υπάρχουν μόνο αδέρφια. Υπάρχουν μόνο πρόσωπα μοναδικά και ανεκτίμητα στα μάτια του Θεού.

Απόψε δεν ήρθαμε για να σας χειροκροτήσουμε επειδή ξεπερνάτε δυσκολίες. Ήρθαμε για να σας ευχαριστήσουμε γιατί ομορφαίνετε τη ζωή μας με την παρουσία σας και μας υπενθυμίζετε τι σημαίνει αληθινή δύναμη ψυχής.

Ιδιαίτερη τιμή και ευγνωμοσύνη αξίζουν στους γονείς σας.

Αγαπητοί γονείς,

Γνωρίζουμε ότι ο δρόμος σας δεν είναι πάντοτε εύκολος. Κρύβει αγωνίες, θυσίες, ξενύχτια, κόπο, δάκρυα και αμέτρητες προσευχές. Όμως μέσα από αυτή την καθημερινή προσφορά αναδεικνύεται η μεγαλύτερη μορφή αγάπης: η ανιδιοτελής αγάπη του γονέα.

Σας ευχαριστούμε για τον αγώνα σας. Σας ευχαριστούμε για την υπομονή, τη δύναμη και την ελπίδα που μεταδίδετε στα παιδιά σας. Στα πρόσωπά σας βλέπουμε ανθρώπους που δεν εγκαταλείπουν, που συνεχίζουν να αγωνίζονται και να αγαπούν χωρίς όρους.

Η Εκκλησία μας στέκεται δίπλα σας, σας αγκαλιάζει και προσεύχεται πάντοτε για εσάς και τα παιδιά σας.

Αδελφοί μου,

Ο πολιτισμός μιας κοινωνίας δεν κρίνεται από τα μεγάλα λόγια ούτε από τα

επιτεύγματά της. Κρίνεται από τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζει τους πιο ευάλωτους ανθρώπους της. Κρίνεται από το αν υπάρχει χώρος για όλους.

Ας φύγουμε απόψε με μια απόφαση στην καρδιά μας: να γίνουμε περισσότερο άνθρωποι. Να βλέπουμε τον συνάνθρωπό μας με σεβασμό. Να ακούμε περισσότερο. Να αγαπούμε περισσότερο. Να προσέχουμε ο ένας τον άλλον.

Και τότε ο τίτλος της αποψινής εκδήλωσης δεν θα είναι απλώς μια όμορφη φράση, αλλά ένας τρόπος ζωής.

Συγχαρητήρια σε όλους τους συντελεστές.

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός να ευλογεί τα παιδιά μας, τις οικογένειές τους, όλους εσάς και κάθε άνθρωπο που αγωνίζεται με πίστη και ελπίδα.

Σας ευχαριστώ θερμά.

ΟΜΙΛΙΑ κας ΙΟΥΛΙΑΣ ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗ

Καλησπέρα σε όλους.

Ονομάζομαι Ιουλία Καραθανάση και είμαι μαμά ενός παιδιού που βρίσκεται στο φάσμα του αυτισμού. Η Δέσποινα μου ζήτησε να σας μιλήσω σήμερα, για να μοιραστώ μαζί σας πώς είναι να βλέπεις τον κόσμο μέσα από τα μάτια ενός τέτοιου γονιού.

Όταν έμαθα τη διάγνωση, ο κόσμος μου γύρισε ανάποδα.

Το πρώτο σοκ, ο φόβος για το άγνωστο, οι αμέτρητες δυσκολίες που έμοιαζαν με βουνό. Μετά όμως ήρθε η αποδοχή. Και μαζί της, η έγκαιρη έναρξη των παρεμβάσεων. Γιατί το πρώτο πράγμα που πρέπει να καταλάβουμε όλοι μας είναι αυτό:

Ο αυτισμός δεν είναι ασθένεια. Είναι μια νευροαναπτυξιακή διαταραχή.

Ένας αυτιστικός άνθρωπος θα είναι αυτιστικός σε όλη του τη ζωή. Δεν ψάχνει «θεραπεία», ψάχνει εργαλεία. Μαθαίνει να διαχειρίζεται τον κόσμο γύρω του με τη βοήθεια των ανθρώπων που στέκονται πλάι μας:

των λογοθεραπευτών, των εργοθεραπευτών, των παιδοψυχολόγων, των ειδικών παιδαγωγών, των συνοδών και των εθελοντών.

Αν με ρωτήσετε, όμως, ποια είναι η πραγματική «θεραπεία», θα σας πω δύο λέξεις: Η γνώση και η αγάπη.

Μια αγάπη απεριόριστη, αλλά με όρια, που μαθαίνει στα παιδιά μας να δέχονται και να δίνουν αγάπη, να σέβονται τη διαφορετικότητα και να αποκτούν ενσυναίσθηση. Και η γνώση, γιατί μόνο όταν ο κόσμος μάθει τι είναι ο αυτισμός, θα μπορέσει να τον καταλάβει και να τον αποδεχτεί.

Ακούμε καθημερινά τα παιδιά στα σχολεία να αποκαλούν το ένα το άλλο «αυτιστικέ», «σπαστικέ» ή «ΑμεΑ», χρησιμοποιώντας αυτές τις λέξεις ως βρισιά.

Τις έχουν κάνει συνώνυμες με τη λέξη «χαζός». Όμως τα παιδιά μας είναι πανέξυπνα και καταλαβαίνουν τα πάντα. Το ότι δυσκολεύονται να εκφραστούν, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση πως δεν νιώθουν την απόρριψη και την κοροϊδία.

Τα ταλέντα και η ανάγκη για το «μαζί».

Αυτά τα παιδιά προσφέρουν μια αγάπη τόσο αγνή, τόσο άδολη, που σπάνια συναντάς πια γύρω σου. Και έχουν μοναδικά ταλέντα.

Το δικό μου παιδί, που είναι πλέον στην εφηβεία, παίζει πιάνο και έχει αυτό που λέμε «απόλυτο αυτί».

Έχει απίστευτη έφεση στις ξένες γλώσσες, ασχολείται με τον στίβο, έχει μια καθηλωτική μνήμη και λατρεύει τα μαθηματικά και τις θετικές επιστήμες.

Είναι ένας εξαιρετικός, επιμελής μαθητής.

Όμως, δυσκολεύεται στην επικοινωνία.

Και αυτή η δυσκολία, σε συνδυασμό με την έλλειψη γνώσης της κοινωνίας μας, του στερεί το πιο απλό, το πιο ανθρώπινο: έναν φίλο. Μια παρέα.

Τα παιδιά στο φάσμα έχουν την ίδια ακριβώς ανάγκη να ανήκουν κάπου, να έχουν φίλους, να βγαίνουν έξω, ακόμη κι αν δεν επικοινωνούν με τον τυπικό τρόπο. Τους αρκεί να βρίσκονται δίπλα στους άλλους, να είναι μέρος της ομάδας, κι ας μιλάνε με τον δικό τους τρόπο για τα πράγματα που τους ενδιαφέρουν.

Στην εφηβεία, όμως, αυτή η ανάγκη γίνεται μια κραυγή βουβή.

Οι συμμαθητές του εκτός σχολείου δύσκολα τον κάνουν παρέα. Δεν τον θυμούνται.

Βγαίνω εγώ, η μαμά του, μαζί του για καφέ, απλά και μόνο επειδή δεν τον καλεί

κανείς.

Ή να τον βλέπω να κάνει ατελείωτες βόλτες μόνος του με το ποδήλατο σε όλη την πόλη, άσκοπα, μήπως και τύχει και τους πετύχει πουθενά... Μήπως και βρεθεί, έστω και κατά λάθος, μέσα σε μια παρέα.

Θέλω να μοιραστώ μαζί σας κάτι που με ράγισε, αλλά δείχνει όλη την αλήθεια.

Στις πρόσφατες προαγωγικές εξετάσεις της Α' Λυκείου, το παιδί μου είχε το δικαίωμα να εξεταστεί προφορικά κάτι που θα του εξασφάλιζε τον εξαιρετικό βαθμό που άξιζε βάσει των γνώσεών του. Προτίμησε, όμως, να γράψει γρήγορα, να παραδώσει το γραπτό του και να φύγει τρέχοντας, χωρίς την προφορική εξέταση. Γιατί; Γιατί ήθελε να προλάβει τους συμμαθητές του πριν φύγουν.

Ήθελε να νιώσει ότι φεύγει μαζί τους.

Θυσίασε τον βαθμό του για λίγα λεπτά ψευδαίσθησης ότι είναι μέρος της παρέας. Επειδή, όπως μου είπε μετά, «μαμά, κανείς δεν με θυμάται».

Δεν είμαστε ήρωες, είμαστε μόνοι

Συχνά ακούω τους ανθρώπους να λένε σε εμάς, τους γονείς παιδιών με αναπηρία: «Είστε ήρωες».

Σας παρακαλώ, ακούστε με καλά: Δεν είμαστε ήρωες. Είμαστε απλά γονείς. Γονείς που αγαπάμε τα παιδιά μας και προσπαθούμε να κάνουμε το καλύτερο γι' αυτά, όπως ακριβώς κάνει κάθε γονιός σε αυτόν τον κόσμο.

Η διαφορά μας δεν είναι στον ηρωισμό.

Η διαφορά μας είναι ότι εμείς είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε πολύ περισσότερα, επειδή η πολιτεία και η ίδια η κοινωνία είναι, δυστυχώς, απύσυχες.

Στο Δημοτικό, για παράδειγμα, δεν είχαμε ποτέ δημόσια παράλληλη στήριξη.

Είτε γιατί οι εκπαιδευτικοί δεν επαρκούσαν, είτε γιατί οι προσλήψεις αργούσαν τόσο πολύ που χανόταν η σχολική χρονιά. Αποτέλεσμα;

Να πληρώνουμε ιδιωτική παράλληλη στήριξη από την τσέπη μας.

Αλλά είχαμε τον φύλακα άγγελό μας, τη Θάλεια που μεγάλωσε το παιδί μας σαν να ήταν δικό της.

Και φτάνουμε στο σήμερα, στο Λύκειο, όπου η πολιτεία θεώρησε ότι το παιδί

χρειάζεται υποστήριξη μόνο για τα φιλολογικά μαθήματα. Φέτος είχαμε μόνο φιλόλογο. Για τα μαθηματικά, τη φυσική, τα μαθήματα που το παιδί λατρεύει αλλά δυσκολεύεται να παρακολουθήσει χωρίς βοήθεια, η παράλληλη στήριξη ήταν απύσασα.

Όταν το παιδί μου αποφάσισε ότι ήθελε να πηγαίνει στο σχολείο με το ποδήλατο, όπως και τα άλλα παιδιά, ήρθε αντιμέτωπο με την πραγματικότητα.

Παρόλο που είναι ένας άριστα εκπαιδευμένος ποδηλάτης που ακολουθεί πιστά όλους τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας, ήμουν αναγκασμένη να πηγαίνω κάθε πρωί μαζί του. Γιατί; Επειδή η πόλη μας δεν διαθέτει έναν ασφαλή ποδηλατόδρομο σε έναν κεντρικό δρόμο μεγάλης κυκλοφορίας.

Ή ακόμη καλύτερα δεν θα χρειαζόταν να είμαι εγώ εκεί, αν οι συμμαθητές του περνούσαν από το σπίτι, του χτυπούσαν το κουδούνι και τον περίμεναν για να πάνε όλοι μαζί παρέα.

Η ευθύνη που μας αναλογεί

Η έλλειψη γνώσης είναι εκείνη που δυσκολεύει την προσαρμογή αυτών των παιδιών στο σχολείο και στην κοινωνία. Όχι ο αυτισμός τους.

Η δική μας άγνοια.

Η δική μας αμηχανία.

Η δική μας τάση να γυρίζουμε το κεφάλι από την άλλη επειδή κάτι μας ξενίζει.

Φεύγοντας σήμερα από εδώ, θα ήθελα να κρατήσετε κάτι βαθιά στο μυαλό σας. Την επόμενη φορά που θα δείτε ένα παιδί στο φάσμα, μην το προσπεράσετε.

Και κυρίως, μιλήστε στα δικά σας, τα τυπικά παιδιά. Μάθετέ τα να «θυμούνται». Μάθετέ τα να κάνουν χώρο στο θρανίο, στην αυλή, στην καφετέρια, στη ζωή τους. Μάθετέ τα να μην τα ξεχνούν στα γενέθλια.

Η κοινωνία μας θα γίνει καλύτερη όχι όταν φτιάξουμε τέλειους νόμους, αλλά όταν κανένα έφηβο παιδί δεν θα χρειάζεται να θυσιάσει τους βαθμούς του, απλά και μόνο για να προλάβει μια παρέα που το ξεχνάει.

Και να θυμάστε:

Ο αυτισμός δεν είναι κολλητικός.

Το μόνο που μπορούμε να «πάθουμε» αν έρθουμε κοντά του, είναι να γίνουμε

καλύτεροι άνθρωποι.

Η ευθύνη είναι όλων μας.

Σας ευχαριστώ.